

opusdei.org

“Als feminisme gelijkwaardigheid betekent, dan ben ik extreem feministisch”

Interview met Isabel Sanchez,
secretaris van de Centrale
Assessorie van het Opus Dei, in
El Mundo, Spanjes tweede
meest gelezen krant.

4-11-2019

Door Irene Hernandez Velasco (El
Mundo)

Isabel Sanchez (1969, Murcia, Spanje) is opgeleid als advocaat en heeft de hoogste positie die een vrouw binnen het Opus Dei kan bekleden. Zij is secretaris van de Centrale Assessorie, een raad bestaande uit vrouwen die de prelaat van het Opus Dei adviseert.

U woont sinds 1992 in Rome en bent in Madrid voor de zaligverklaring van Guadalupe Ortiz de Landázuri, de eerste vrouwelijke lekenengelovige van het Opus Dei die verheven wordt tot de eer van de altaren. Wie was zij?

Guadalupe was een vrouw die in de jaren '40 werd geboren, zij was sterk, gepassioneerd, dapper en grootmoedig. Ze was haar tijd vooruit bovenal dankzij de openheid van haar ouders.

Wat bedoelt u met “haar tijd vooruit”?

Zij was het enige meisje in haar gezin. Haar vader, een legerofficier, was overgeplaatst naar Tétouan in Marokko, waar in die tijd slechts één school was: een jongensschool.

Guadalupe ging naar die school en moest zich daar staande houden.

Eens, om respect van haar klasgenootjes te winnen, ging ze een weddenschap aan over wie een flesje met inkt leeg kon drinken. Zij won die weddenschap.

Zij studeerde als een van de weinige vrouwen aan de universiteit scheikunde. Zij maakte in haar leven een zeer moeilijk moment mee: de executie van haar vader aan het begin van de Spaanse Burgeroorlog. Later ontmoette zij de heilige Jozefmaria. Spoedig daarna vroeg zij toelating tot het Opus Dei. Zij was de eerste vrouw die het Opus Dei naar Mexico bracht. Zij reisde er vaak alleen per paard door gevaarlijke

streken en droeg daarbij een dolk om zich te kunnen verdedigen.

Welk wonder heeft Guadalupe gedaan om nu zalig verklaard te worden?

Het was de genezing van een carcinoom in het oog van een man uit Barcelona. Hij genas in één nacht van deze ziekte, die duidelijk zichtbaar was en door diverse oogartsen was gediagnosticeerd. Er was een operatie nodig en hij was bang, dus begon hij te bidden in een kapel waar hij een foto aantrof van Guadalupe, op wiens voorsprak hij met volharding bad om geen operatie te hoeven ondergaan. Hij viel vredig in slaap en toen hij de volgende ochtend opstond, was het carcinoom verdwenen. De arts die hem onderzocht kon het niet geloven en verklaarde het onbegrijpelijk. De artsen en theologen in de commissie die mogelijke wonderen beoordeelt

waren het erover eens dat deze genezing onverklaarbaar was.

U gelooft in wonderen: Welk wonder zou u willen zien?

Ik zou willen dat alle mannen en vrouwen ontdekken dat zij kinderen van God zijn, dat ze eeuwig zijn en dat ze geliefd zijn.

Wanneer hebt u dat in uw leven ervaren?

Vanaf mijn prille jeugd was ik mij ervan bewust, dat iemand voor mij zorgt en op mij toeziet. Ik voelde dat duidelijk in verschillende fases van mijn leven, in het bijzonder toen mijn moeder stierf op mijn negende. Ik heb mij nooit verweesd gevoeld, door de aanwezigheid van God die over de wereld waakt.

U heeft de belangrijkste positie die een vrouw in het Opus Dei kan bekleden, u bent de secretaris van

de Centrale Assessorie, een orgaan met 40 vrouwen van verschillende nationaliteiten. Wat doen zij?

De Centrale Assessorie is een raad die de prelaat ondersteunt in allerlei zaken die betrekking hebben op vrouwen: hun vorming, welzijn ... Wat wij ter tafel brengen is motivatie en creatief denken, omdat vrouwen zo verbonden zijn met leven, het echte leven, en altijd zoeken naar oplossingen. Ik weet niet of mijn positie de belangrijkste is: dat zou degene moeten zijn die capabel is om haar omgeving het meest te verbeteren, en ik weet niet wie zij is. Het kan een oudere dame zijn, die nauwelijks meer kan praten, of een moeder in Afrika. Maar het is waar dat ik meer bevoegdheden binnen het Opus Dei heb dan zij.

Adviseert u de prelaat van het Opus Dei alleen over zaken die vrouwen aangaan?

Het kan over elk onderwerp gaan, ofschoon ik over mannen alleen suggesties geef.

Uw organisatie is vergelijkbaar met de C-9 (de pauselijke adviesraad van kardinalen) en bestaat uit vrouwen om de prelaat van het Opus Dei te ondersteunen, nietwaar?

Het is een bruikbare vergelijking om ons te begrijpen, maar ik weet niet precies welke opdracht de C-9 heeft.

Wat is in deze rol voor u het moeilijkste besluit geweest?

We moesten een moeilijk besluit nemen, dat te maken had met een gewapend conflict in Libanon. Wat was het beste voor de mensen van het Werk in dat land? Wat moesten we doen? Vertellen we hen om te evacueren of om te blijven?

Uiteindelijk kozen we ervoor om dit besluit aan iedere persoon zelf over

te laten. Enkelen van hen vertelden bang te zijn en dat ze wilden vertrekken, maar de meesten wilden blijven.

Bij de keuze van een nieuwe prelaat van het Opus Dei, stelt de Centrale Assessorie namen voor van meest geschikte kandidaten. Vrouwen nemen niet deel aan de uiteindelijke stemming, maar zij geven aan wie de kandidaten moeten zijn. Het is een eerste screening, klopt dat?

Precies. Zij dragen de namen van de kandidaten voor. In principe moet de prelaat gekozen worden uit deze lijst. Met deze suggestie, limiteren zij in zekere zin de keuze.

In de C-9, de adviesraad van de paus, zitten alleen mannen, negen kardinalen ... en in het college van kardinalen die de paus kiest hebben ook geen vrouwen zitting.

Zou u vrouwen daarbij willen hebben?

Ik weet niet of ik een vrouw zou willen zien in het college van kardinalen. Wat ik wel graag zou willen zien zijn vele vrouwen op vele plaatsen in de Kerk. Paus Franciscus legt hierop veel nadruk: hij is er zich zeer van bewust van wat vrouwen kunnen bijdragen en hij laat in die zin veel openheid zien.

Waar in de Kerk zouden vrouwen moeten zijn?

Niet in het college van kardinalen. Er zijn vele andere plaatsen waar zij kunnen schitteren. De eersten die zouden moeten schitteren zijn de christenen op straat, zowel mannen als vrouwen. Het vrouwelijk perspectief kan bijdragen bij vele onderwerpen en problemen. Vrouwen hebben een grote spirituele erfenis verkregen. Het zou een

verlies zijn als de Kerk en de samenleving dit niet benutten.

In de geschiedenis zijn er kardinalen geweest die geen priester waren, maar leek. Zou dat niet de deur openen om vrouwen toe te laten tot het college van kardinalen?

Wat er gedaan moet worden is, geleidelijk (maar liever snel), een evaluatie van de functies die echt gerelateerd zijn aan het priesterschap – welke taken dus typisch de hunne zijn en welke niet. We moeten alle leken insluiten, zowel mannen als vrouwen. Nee, we kunnen niet het status quo volhouden dat alles wat de priesters is toevertrouwd om te doen – uitgezonderd die taken die specifiek tot hun zending behoren – voorbehouden blijven aan mannen. En belangrijker, numeriek gezien, is

de Kerk meer feminien dan masculien.

Recent zei paus Franciscus tot religieuze vrouwen uit alle werelddelen: “dienstbaarheid ja, onderwerping nee” en hij herinnerde hen dat zij niet religieuze zijn geworden om “zich te moeten wijden aan huishoudelijke taken van de clerus.”[1] Bestaat dit probleem ook binnen het Opus Dei?

Een christen is niemands slaaf, zelfs niet van God, onze Vader.

Dienstbaarheid is het handelsmerk van de gedoopte christen, die tracht meester over zichzelf te zijn en, tegelijkertijd dienstbaar voor anderen. De roeping tot het Opus Dei specificeert deze dienstbaarheid in de dagelijkse inspanningen om het goede te zaaien en door het beroep dat iemand kiest. Onder de vrouwen van het Opus Dei zijn hoogleraren,

advocaten, artsen, ingenieurs, zakenvrouwen, kapsters, kokkinen, ... alles! Sommigen kiezen vrijwillig om hun talenten te ontwikkelen in de zorg voor hun gezin en het huishouden, als een persoonlijke optie om voor de wereld zorg te dragen. Er zijn geen 'klassen' binnen het Opus Dei, nog minder onderwerping. Er is een groot respect voor elkaar en vreugde en trots in deze dienstbaarheid.

De taak om anderen te dienen zou ook opgenomen moeten worden door mannen, nietwaar?

Zeker moet dit worden gestimuleerd. Vrouwen zijn aanwezig in de publieke functies, maar dit is niet genoeg. We moeten present zijn en omvormen, de publieke ruimte binnengaan en mannen laten toetreden tot private of gezinstaken, om hen ertoe in staat te stellen. De samenleving moet begrijpen dat deze

privé-sfeer een fundamenteel publieke dimensie heeft en dat mannen daar veel te leren en bij te dragen hebben. We hebben een rechtvaardiger, evenwichtiger en meer egalitaire samenleving nodig. Een samenleving met meer aandacht voor de kwetsbaren: we hebben binnenkort een samenleving met veel ouderen, chronisch zieken, ontheemden en oorlogsgetroffenen... De opties met betrekking tot de kwetsbaren zijn: of we doen niets of we laten ze integreren en dragen zorg voor hen. Dat laatste kan een vrouw beter. Maar ze moet de kracht hebben om het te willen doen en niet in de dominante hedendaagse logica van overheersing en macht te blijven, een logica die niet door vrouwen is geïntroduceerd.

De paus heeft onlangs het aan het licht gekomen seksueel misbruik van nonnen door bisschoppen en priesters erkend. Waarom heeft dit

zo lang geduurd? Waarom werd hen zo lang het zwijgen opgelegd?

Het is een complex probleem. Ook het misbruik van volwassen mannen werd verzwegen. Voorheen waren de slachtoffers van deze misstanden zich niet zo bewust van de weg die ze moesten bewandelen om de daders aan de kaak te stellen. Velen van hen waren gezagsgetrouw. Het kwaad kan vaak het zwijgen opleggen, ketenen. Het is niet gemakkelijk om het kwaad te ontdekken waaraan iemand lijdt, en op dit gebied nog minder. Maar vandaag de dag is er godzijdank veel meer sociaal bewustzijn en paus Franciscus is vastbesloten om dit probleem met al zijn kracht te bestrijden, om een zero-tolerance-beleid toe te passen. De wijze waarop misbruik kan worden gemeld is sterk verbeterd en de gehele wereld is zich bewust geworden van het probleem.

Beschouwt u zichzelf als een feministe?

Als we onder feminisme het beginsel van gelijke rechten voor mannen en vrouwen, gelijke waardigheid en het streven naar gelijke kansen verstaan: ja, dan ben ik inderdaad buitengewoon feministisch. Natuurlijk moet er iets veranderen, maar met medewerking van mannen.

Is er een ander feminisme?

Van de vele vormen van feminisme sta ik voor degene die hoog wil reiken en de wereld wil transformeren, luisterend naar een andere logica.

Artikel in *El Mundo*.

[1] Paus Franciscus. Misbruik, vrouwelijk diaconaat, dienstbaarheid en functies. Spontane toespraak tot de deelnemers aan de 21ste Algemene Vergadering van de Internationale Unie van Algemene Oversten - Aula Paulus VI. 10 mei 2019.

Irene Hernandez Velasco

El Mundo

pdf | Document automatisch
aangemaakt door [https://
dev.opusdei.org/nl-be/article/als-
feminisme-gelijkwaardigheid-betekent-
dan-ben-ik-extreem-feministisch/](https://dev.opusdei.org/nl-be/article/als-feminisme-gelijkwaardigheid-betekent-dan-ben-ik-extreem-feministisch/)
(7-8-2025)